

народи, католическата Европа употребява всички сили, да поддържа Турцитѣ и да устроява работитѣ тѣй, щото православнитѣ народи въ Турция да бждатъ задушени или обърнати въ католичество. Върховний глава на римската Църква, Папата, благославя Султана на война съ схизматицитѣ (т. е. православнитѣ) и токо-речи радва се на турскитѣ звѣрства надъ православнитѣ Българе; слугата му, полуеврейската Австрія, употребява всичкитѣ усилия да не даде на православнитѣ Задунавски Славяне да се исправятъ на нозѣ, — независимата мъничка Черна Гора и полунезависимата Сърбия, и тѣ биле вече за неж като бѣло въ очитѣ; Англия токо все говори за своята далечна Индия и за своитѣ търговски интереси, и като се бои отъ разпространяването на руското влияние въ Истокъ, сжщо тѣй види спасението си само [въ поражението тамъ на православната Църква; а протестантската и лютеранската Германия, която скоро се объедини, благодарение на руската помощ, съ страхъ глѣда на възможността на славянското обединение и, безъ да глѣда на неотколѣпната борба съ папството, готова е да иде съ него ржка за ржка по “Источний въпросъ”.. Другитѣ пакъ се успокоявали съ прѣдубѣждение за Россія като за страна варварска и полудива и на която усиливанието е по-лоше отъ усиливанието на мохамеданитѣ (Турцитѣ).

Успокоена отъ Парижскій трактатъ и отъ дружбата на Англии и Франция, Портата и немислила да изпълни своитѣ обязательства прѣдъ Европа: християнското население страдало подъ бѣснитѣ Турци.

Въ 1875 г., подиръ пътуванието на Австрийскій императоръ по Далмация, билъ прѣснатъ слухъ по Босна и Херцеговина, че има надѣжда тамошнитѣ християне да се поосвободатъ. Въ Херцеговина, въ градецътъ Баняни избухна възстание, което скоро са распространи по Херцеговина и Босна. Портата се показа че не е въ сила да се справи съ една шена възстаници и още обяви себе си банкрутъ (мохлюзъ), което възбуди всеобщото негодование у Европейскитѣ капиталисти.

Дипломацията се завзе да състави проекти за прѣкръчване безпорядѣцитѣ въ Турция и за обезпечение на християнското ѣ население, а мохамеданството въ това врѣме събра силитѣ си и се въодушеви отъ фанатизмъ.

Въ Априлия 1876 год. Чернагора и Сърбия се рѣшихъ да зематъ страната на братята си, които се боряхъ. А въ това